

בבית הדין הצבאי לערעורים

בפני:

אלוף דורון פיילס - הנשיא
 תא"ל אורלי מרקמן - המשנה לנשיא
 אל"ם מאיה הלר - שופטת

בעניין:

התובע הצבאי הראשי – המערער (ע"י ב"כ, רס"ן מתן פורשט)

נגד

ח/XXX סמל י' ס' – המשיב (ע"י ב"כ, סרן ליאור עייש)

ערעור על פסק דין של בית הדין הצבאי המחוזי במחוז שיפוטי המרכז שניתן בתיק מרכז (מחוזי) 186/16 (סא"ל רונן שור – אב"ד; רס"ן בת-אל יעקב – שופטת; סרן בילאל חמוד – שופט) ביום 17.1.2017. הערעור (קולת העונש) התקבל.

פסק דין

רקע

1. סמל י' ס', המשיב, הורשע על-פי הודאתו, בחמש עבירות שעניינן מעשה מגונה, לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. הרשעתו של המשיב נעוצה בכך שצילם שבע חיילות, באמצעות הטלפון הנייד שברשותו, עת ששהו בחדר מגוריהן בבסיס יחידה מובחרת, כשהן ערומות באופן מלא או חלקי.
2. בית הדין קמא גזר על המשיב, עונש של ארבעה (4) חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודה צבאית, לצד עונש מאסר מותנה והורדה לדרגת טוראי. עוד נפסק, כי המשיב ישלם לנפגעות העבירה פיצויים בסך 13,000 ש"ח.
3. התביעה לא השלימה עם גזר הדין ועתרה להחמיר בעונש המאסר בפועל, הן בנוגע למשכו והן בנוגע לאופן נשיאתו, כך שירוצה בכליאה.

גזר הדין וההליכים בפני בית הדין המחוזי

4. בית הדין קמא עמד בגזר-דינו, על נסיבות ביצוע העבירות ופרטן כדלהלן:

"במספר הזדמנויות בחודש אוגוסט 2015 הגיע הנאשם לאזור מגורי החיילות בבסיסו, וצילם מספר רב של תמונות המתעדות חדר במגורי החיילות, באמצעות מכשירו הסלולארי, דרך חור בגדר התוחמת. בחדר נכחו מספר חיילות כשהן בעירום או חשופות בפלג גופן העליון או בבגדים תחתונים בלבד. הנאשם עשה זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים... החקירה החלה לאחר שהנאשם נצפה על-ידי חייל כאשר הוא מציץ מבעד לגדר אל תוך מגורי החיילות. הנאשם הודה בחקירתו בביצוע המעשים ונטל אחריות על מעשיו. במהלך חיפוש במכשירו הסלולארי... נמצאו תמונות נוספות... אשר מתעדות כי הנאשם ניסה לצלם את חלל מגורי הבנות... אך באותם ניסיונות צילום לא נכח איש בחד... הנאשם הציע לחייל אחר לראות תמונה שצילם והאחרון סירב. כמו כן, הודה הנאשם כי בהזדמנות אחת צילם סרטון וידאו בו היה ניתן לראות חיילת בעירום מלא וחלקי בזמן שהיא מתלבשת, אך הנאשם לא זכר את שמה וציין כי מיד לאחר מכן מחק את הסרטון והניסיונות לשחזר את הסרטון לא צלחו".

5. כתב האישום בעניינו של המשיב הוגש בחודש אפריל 2016 לאחר שנערך לו שימוע. בהתאם להבנות שהתגבשו בין באי-כוח הצדדים יוחסו למשיב חמישה סעיפי אישום בעבירה של מעשה מגונה (עבירה מסוג עוון), כמפורט לעיל, והוסכם, כי ישיבת ההקראה תדחה עד לאחר שהמשיב ישלם את סכום הפיצויים המוסכם לנפגעות העבירה. בהתאם, הורשע המשיב, על-פי הודאתו, בחודש אוקטובר 2016 והופנה, לפי הוראת סעיף 6 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006, להערכת מסוכנות.

6. בית הדין סיכם את חוות דעתה של מעריכת המסוכנות כדלקמן –

"במפגש בלט שימוש מצד הנאשם במושגים מעולם התוכן של הטיפול הייעודי בעברייני מין, חלק מהפעמים לצורך יצירת תדמית כי הוא בעל תובנות רגשיות למעשיו, וללא כל חיבור למשמעות המושגים בהם עושה שימוש. במפגש ניכרו גם תשובות מתחמקות, מתחכמות וכוללניות באשר ליחסו לעבירות, לרבות באשר להיבטן המיני, וכן התייחסויות משתנות למניע לביצוע... בלט מזעור של חלקי התנהגות מיניים ותוקפניים במעשיו, הגם שהודה פורמאלית בביצוע עבירות מין ובביצוע פגיעות מיניות באופיין. צוין, כי הכחשת מניע מיני למעשיו אינה מאפשרת לבחון האם מדובר בנטייה מינית סוטה אם לאו... כן ניכר מאמץ מצדו להרשים לטובה

באופן מוגזם מתוצאות הטיפול שעובר, בעוד שלא ידע להשיב מדוע בחר לפגוע דווקא בתחום המיני נוכח המניעים למעשיו... לשיטתה, בולטים מאפייני אישיות נרקסיסטיים ודימוי עצמי נמוך. הנאשם מדקלם מושגים מעולם הטיפול מבלי שקיימת אצלו תובנה מלאה לכלל גורמי הסיכון ולקשר בינם לבין ביצוע העבירות. מצבו הרגשי המשברי מהווה חלק מגורמי הסיכון ונעדרת התייחסות לחלקים מיניים פוגעניים במחשבות ותחושות שקדמו לביצוע הפגיעות. הוא מבין את חומרת המעשים והעובדה שגרם נזק לאוכלוסייה נרחבת יותר מזו בה פגע. הוא מבטא חרטה על מעשיו ומעוניין להשלים את הטיפול הפרטני.

7. מסוכנותו המינית של המשיב הוערכה כנמוכה עד בינונית, וזאת מהטעמים

הבאים –

"גורמי סיכון בדמות עיסוק מוגבר במין בתגובה למצבי משבר, [והעובדה כי] גישתו ביחס למניעים המיניים למעשיו הינה הגנתית ולא ניתן לשלול קיומה של משיכה מינית סוטה כחלק מהמניעים, למעשים, הוא מביע חרטה על מעשיו אך ללא אמפתיה לקורבנות. בד בבד, קיים מעגל תמיכה חברתי ומשפחתי, הנאשם נעדר הפרעה אישיותית חמורה, מעוניין בהמשך הטיפול אותו החל וניכר שמפיק ממנו תועלת וקיימת רתיעה מן ההליך המשפטי המתנהל נגדו לצד מצפון תקין... כן הומלץ על השלמת הטיפול שהחל, שתכלול עבודה מעמיקה יותר על מעגל העבירה, המניעים המיניים והתוקפניים לביצוע העבירות ומצבי הסיכון".

8. במסגרת הטיעונים לעונש, הוגשו מטעם התביעה הצבאית, בין היתר, תצהירים של שתיים מנפגעות העבירה, אשר ציינו את תחושותיהן הקשות בעקבות מעשיו של המשיב, בעיקר לאור הפגיעה באמון שניתן בו וניצול תפקידו כרס"פ ותיק לשם ביצוע המעשים. כן העלו חשש ממשי מפני הפצת התמונות האינטימיות שצולמו והפגיעה בכבודן ובפרטיותן עקב כך. אחת מן הנפגעות עמדה אף על השלכות המעשים על יחסיה עם בן זוגה.

9. ההגנה הגישה מטעמה את חוות דעתה של הקרימינולוגית, הגב' אתי רחמים, אשר טיפלה בנאשם במשך מספר חודשים, בתדירות שבועית. וכך סיכם בית הדין קמא את פרטיו וממצאיו של הטיפול –

"בתחילה היה הנאשם מבולבל והגנתי ולא הצליח לספק הסברים לגבי הסיבות שהביאוהו לביצוע המעשים, ומשכך לא היה מודע לגורמי הסיכון. עם זאת, הוא לקח אחריות כנה למעשיו, הביע בושה חרטה ואמפתיה לנפגעות ואף נכונות לבצע פעולות לשם תיקון. לנאשם גורמי תמיכה המסייעים לשיקומו. הנאשם שיתף פעולה עם התהליך הטיפולי בצורה מיטבית, למעט בתקופה

קצרה של משבר אישי. הגב' רחמים התרשמה, כי הנאשם ביצע את העבירות על רקע רגרסיבי לנוכח התמודדויות חיים קיצוניות, ולאלו התווספו תחושות כישלון, בדידות, דחייה וניכור חברתי שחש. לשיטתה, הנאשם ביצע את העבירות לשם ריגוש, כפתרון לבריחה ממצוקה אובייקטיבית והתמודדויות רגשיות קיצוניות שחוה. הגב' רחמים התרשמה, כי הנאשם מודע לגורמי הסיכון שלו, מבין את הצורך בפנייה לבקשת עזרה וסיוע מקצועי ותמיכתי מתאים, ויש לו גורמי פיקוח ותמיכה יעילים וחיוביים".

10. הגב' רחמים הוסיפה בעדותה בבית הדין, כי "לא התרשמה מקיומה של סטייה מינית בדמות מציצנות, נוכח פרק הזמן הקצר בו בוצעו העבירות והעדרן של פנטזיות מיניות תואמות". כן העידה, כי בתהליך הטיפול הגיע המשיב לתובנות הרצויות תוך שהביע התנצלות כנה כלפי המתלוננות ופיתח הבנה רגשית לפגיעות שביצע.

11. המשיב נבדק אף על ידי הגב' מעיין דבש דוידוביץ', קרימינולוגית קלינית, אשר תמכה, בחוות דעתה ובעדותה במסקנותיה של הגב' רחמים, אשר פורטו לעיל. הגב' דבש דוידוביץ' התרשמה, כי הרקע למעשים נעוץ במצוקה נפשית ואלו לא בוצעו על רקע של סטייה מינית או פתולוגיה מינית אחרת. כמו-כן התרשמה, כי המשיב מפיק תועלת משמעותית מן הטיפול בו ועליו להמשיכו.

12. כן הוצגו לעיון בית הדין מכתבי המלצה ממפקדיו של המשיב, אשר ציינו לשבח את שירותו התורם והמועיל, לרבות העובדה כי נטל חלק, כנהג משא, במהלך "צוק איתן". בית הדין המחוזי אף עיין במסמכים המלמדים על מצבה הרפואי של אמו של המשיב. בנוסף, הונח בפניו מכתבו של רב היחידה, אשר פירט את רקעו הדתי של המשיב, תוך שציין כי פרסום פרטי הרשעתו עלול להוביל לבידודו מן החברה שאליה הוא משתייך ואף ממשפחתו.

13. המשיב הביע חרטה עמוקה על מעשיו והתנצל בפני נפגעות העבירה ומשפחותיהן.

14. בית הדין קמא קבע, כי יש להשקיף על מכלול העבירות שביצע המשיב במקרה דנן כ"אירוע אחד", לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, זאת לאור קיומו של קשר הדוק בין העבירות מבחינת המקום, השיטה, סמיכות הזמנים ומתוך אותן מטרות פליליות. לאחר מכן עמד על מידת הפגיעה באינטרס הציבורי המוגן, בחן את מדיניות הענישה הנהוגה ובהתאם לנסיבות המקרה קבע כי מתחם העונש ההולם, **נע בין חודשיים (2) לשישה חודשי מאסר לריצוי בפועל**, לצד עונשים של מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי ופיצויים.

15. אשר לעונש הראוי, סבר בית הדין קמא כי אין לחרוג ממתחם העונש ההולם על אף היבטי השיקום במקרה זה, תוך שראה להתחשב בנתונים הבאים –

"הנאשם הינו צעיר בימים ונעדר עבר פלילי, כאשר מאז ביצוע העבירות חלפה תקופה משמעותית בת כשנה ומחצה בה לא הסתבך בדבר עבירה. שירותו הצבאי, למעט האירוע נשוא כתב האישום, היה תקין ומועיל. התחשבנו במידה מסוימת אף בנסיבות חייו של הנאשם, שבחלקן הייתה להן השפעה על ביצוע העבירה... הטלת עונש של מאסר עשויה לפגוע בו, בשים לב לשיקולי השיקום המתקיימים בעניינו... הנאשם שיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק והודה בחקירתו במיוחס לו. הוא חסך בזמן שיפוטי, נטל אחריות על מעשיו וחזר למוטב, תוך שהשתלב בטיפול פרטני על בסיס שבועי, אשר עולה כי הוא מטיב עבורו. הנאשם פיצה בצורה משמעותית את נפגעות העבירה בסך כולל של כ- 13,000 ש"ח ובכך ביטא את מחויבותו האישית לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שגרם לחיילות... אנו סבורים כי הנאשם אמנם עשה כברת דרך בהליך הטיפולי, אך כי עליו להתמיד בטיפול... הערכת המסוכנות, שהינה נמוכה עד בינונית, תורמת אף היא להתרשמות כי ניתן להקל בצורה מתונה בעונשו של הנאשם ולאפשר לו להשלים את התהליך הטיפולי המורכב... מצאנו כי נוכח שיקולי השיקום הקיימים בעניינו של הנאשם ולאור מכלול נסיבות העבירה ועל-מנת שלא לפגוע יתר על המידה בעתידו של הנאשם, ניתן להימנע מרישום פלילי 'מלא'".

לפיכך, מצא בית הדין קמא, להטיל על המשיב ארבעה חודשי מאסר בפועל בעבודה צבאית.

ערעור התביעה

16. התביעה עתרה כי נקבע מתחם עונש הולם, אשר יבטא נכונה את הפגיעה החמורה בערך החברתי, את מדיניות הענישה הנהוגה, ואת היבטי החומרה המשתקפים ממעשי המשיב במקרה דנן, ובהם: ניצול תפקידו, היקף המעשים הרב והיותם שיטתיים, סיום המעשים אך משנתפס בכף, שכיחות העבירה ונפיצותה והנזק שנגרם לנפגעות העבירה. כן עתרה התביעה הצבאית להחמיר בעונש המאסר בפועל שהוטל על המשיב, הן בנוגע למשכו והן באשר לאופן ריצויו. נטען, כי יש להשית על המשיב עונש של מאסר בפועל בכליאה ממשית. בא-כוח התביעה לא התעלם, בעתירתו, מנסיבותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות של המשיב, אך ציין, כי יש לדחוק את אלו לקרן פינה. התביעה הוסיפה וטענה כי נוכח מסקנותיה של מעריכת המסוכנות, שלפיהם לא ניתן לשלול כי סטייה מינית עמדה בבסיס

המעשים, הרי שלא היה מקום ליתן משקל כה רב לשיקול השיקום בעניינו של המשיב, כפי שבאו לידי ביטוי בגזר הדין.

עמדת ההגנה

17. ההגנה עתרה להותיר את גזר-דינה של הערכאה קמא על כנו, תוך שסמכה ידיה על קביעותיו של בית הדין המחוזי. נטען, כי יש לתת משקל מלא לחוות הדעת של הקרימינולוגיות, אשר פירטו על ההליך הטיפולי-שיקומי שעובר המשיב ועל הצורך להוסיף ולהתמיד בו. כן הופנינו לקביעותיה של מעריכת המסוכנות, שלפיהן "נראה, כי [המשיב] מפיק תועלת מן הטיפול שעובר בעיקר ברובד הקוגניטיבי. מבין את חומרת המעשים, את העובדה שגרם נזק לאוכלוסייה נרחבת יותר מזו בה פגע. מבטא חרטה על מעשיו ומעוניין להשלים את הטיפול". הוטעם, כי הטלת עונש אשר יחייב את שליחתו של המשיב אל מאחורי סורג ובריה, תמנע את האפשרות להמשיך בטיפול האמור ועלולה להסיג את המשיב לאחור. ההגנה הדגישה עוד את קבלת האחריות על-ידי המשיב והמאמץ הכן לתקן את נזקי העבירות, בין היתר על דרך של פיצוי נפגעות העבירה. כמו-כן, נתבקשנו להתחשב אף בנסיבות חייו של המשיב, אשר להן חלק בהשפעה על ביצוע העבירות.

דין והכרעה

18. העבירות שבהן הורשע המשיב, שעניינן מעשה מגונה, על רקע של פגיעה בפרטיותו של שבע חיילות, נועדו להגן על ערכים חברתיים מרכזיים ובהם ההגנה על כבודן של החיילות, הגנה על צנעת פרטיותן והגנה על ערך הרעות, אשר חייב לשרור בין חיילים, המשרתים באותה יחידה. בית-דין זה היטיב לבטא את עומק הפגיעה בערכים מוגנים אלו בע/55/06 **התובע הצבאי הראשי נ' רב"ט גבאי** (2006):

"צנעת הפרט היא זכותו של אדם. היא משקפת את כבודו... היא, ואולי בעיקר היא, ממחישה את 'מותר האדם מן הבהמה' (קהלת ג', יט). משאכלו אדם וחווה מפרי עץ הדעת, הפכו הם '[ל]ידעי טוב ורע... ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירָמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגֵרֵתִי (בראשית ג', ה, ז). אמרו אפוא: משעומד אדם על דעתו, יש לכבד את רצונו בדבר פרטיותו... במערכת הצבאית, על ייחודה, קיימות דרכים ראויות להבטיח את פרטיות החייל והחיילת, בשים לב למהות היחידה ותנאיה. אמרו אפוא: בלבשו את מדיו, ובפושטו אותם, במקלחת או בכל מקום אחר, חייל זכאי לשימור זכויותיו כאדם בכלל, ובעניינים הנוגעים לצנעת הפרט בפרט. זכות זו איננה עניין מגדרי אלא, כאמור, זכות

אנושית, הנתונה לכל אדם, זכר ונקבה כאחד. אלו גם אלו נבראו בצלם: 'כי בצלם אלהים עשה את האדם' (בראשית ט', ו) ... המשיב פגע פגיעה קשה בערכי צה"ל. אחוות הלוחמים – ובענייננו אחוות הלוחמות והלוחמים – היא הבסיס לקיומה של יחידה צבאית... האמון הבלתי מסוייג, בין הלוחמים, ובינם לבין מפקדיהם, הוא תנאי מקדמי לתפקודה של פלוגה לוחמת. היא היא: הרעות".

19. כעולה ממעשיו, רמס המשיב, ברגל גסה, ערכים אלו וזאת לאחר שבאופן מובהק, העמיד את צרכיו המיניים מעל לזכויותיהן של החיילות לשמור על צנעת גופן ועל כבודן, ומעל באמון שנתנו בו מפקדיו וחבריו ליחידה, כבעל תפקיד פיקודי ביחידה. האופן שבו צולמו התמונות, התדירות וההיקף, מלמדים כאלף עדים, על כי המשיב לא ראה בחיילות שבהן פגע, כבעלות אישיות עצמאית ונפרדת, שעל כבודן יש לשמור, אלא אובייקט מיני. בזיכרון הטלפון הנייד, אשר ברשות המשיב, נמצאו אף תמונות המתעדות את חדר המגורים כשהוא ריק מאדם, ללמדנו כי המשיב היה שווה נפש באשר לדמות אשר תקלט בעדשת המצלמה ואשר גופה העירום והסיטואציה האינטימית בה היא שרויה, יתועדו וישמרו. קהות חושים זו, מצביעה על העדר תובנה והעדר אמפתיה של ממש לנפגעות העבירה ויש בה כדי לבסס את החשש מפני הישנות המעשים בעתיד.

20. מציאות החיים מלמדת עוד, כי העבירות שבגינן נותן המשיב את הדין, הפכו זמינות וקלות. היכולת הטכנולוגית מאפשרת לכל מי שאוחז בטלפון נייד לבצע מעשים שעניינם פגיעה בפרטיותם של חיילות וחיילים. לדאבון הלב, נגע זה פשה במחנה. גם החשש מפני הפצת התמונות והגדלת מעגל הפגיעה הפוטנציאלי, יש בו כדי להעצים את הנזק אשר נגרם כתוצאה מן המעשים. מטבע הדברים, מרגע שצולמו התמונות, אין לנפגעות העבירה שליטה על היקף הפגיעה בפרטיותן ובכבודן, וזאת בהעדר יכולת למנוע את הפצת התמונות, בין בדרך של הצגתן, כפי שהוצע על-ידי המשיב לחייל אחר במקרה דנן, ובין בדרך של העברתן לצד שלישי. כפי שפירטנו, לא בכדי, הצביעו שתיים מנפגעות העבירה, גם על חשש זה, שעומו עליהן להתמודד בעקבות מעשי המשיב.

21. לפיכך, מתחייבת מדיניות ענישה מכבידה וברורה, שתרתיע מי שיפגע בפרטיות הזולת ואת מי שבמעשיו מבזה ומשפיל את הפרט (וראו ע/37/15 סמל מולה נ' התובע הצבאי הראשי (2015); ע/111,113/14 סמ"ר משיח נ' התובע הצבאי הראשי (2015)). נופך נוסף של חומרה, מצוי בנסיבות הצבאיות של המעשים ובניצול המחפיר של מעמדו ותפקידו של המשיב, לשם ביצוע המעשים, והכל תוך פגיעה של ממש בערך הרעות וביחסי האמון החייבים לשרור בין חיילים, המשרתים באותה יחידה. אך לאחרונה, נפסק על-ידי בית המשפט העליון, כי על בתי הדין

הצבאיים לתת דגש, בעת גזירת הדין, גם למאפיינים הייחודיים של המסגרת הצבאית (רע"פ 391/17 פלוני נ' התובע הצבאי הראשי (טרם פורסם, 15.1.2017); וראו ע/62/16 התובע הצבאי הראשי נ' סמל ברום (2016)). בענייננו, מהווה ניצול תפקידו של המשיב כרס"פ, באופן אשר הקל עליו את ביצוע המעשים, נוכח יכולתו לנוע ברחבי הבסיס ובכלל זה בסמוך למגורי החיילות באופן חופשי ובאין מפריע, נסיבה לחומרה. כידוע, בית-דין זה שב והדגיש, כי נדרש מסר חד וברור, שלפיו אין להשלים עם מעשים מעין אלה, ויש להגן על החיילות, אשר נוכחותן במקום התחייבה, בשל שירותן המשותף עם המשיב, שעה שאלו לא בחרו את מקום שירותן ואת אלו המשרתים עמן.

22. נוכח כלל האמור לעיל, אף כי מתחם העונש ההולם, שנקבע על-ידי בית הדין קמא מייצג כראוי את היבטי החומרה והפגיעה באינטרס החברתי, סברנו כי בהתאם לעקרון ההלימה ובראי מדיניות הענישה הנוהגת, לא ניתן להימנע מעונש **מאסר בפועל בכליאה ממשית**. לפיכך, שומה עלינו להתערב בקביעת בית הדין קמא, באשר לאופן נשיאת עונש המאסר.

23. אשר למשכו של עונש המאסר בפועל ומידתו של רכיב הכליאה הממשית בתוכו – ככלל, מקום בו עסקינן בסוגיית עונשו של מי שפגע בכבודו ובפרטיותו של הזולת, קל וחומר מי שפגע בחיילות בתוככי יחידתן – יש ליתן משקל בכורה לצורכי ההלימה וההרתעה אף בבחינת העונש הראוי. על העונש לבטא מסר חריף שלפיו אין לאפשר מעשים כדוגמת אלו שביצע המשיב בתוככי יחידה צבאית ויש לגנותם מתוך מחויבות להגנה על כבודם ופרטיותם של המשרתים בצה"ל.

24. בצד זאת, יש לזכור, כי הענישה היא לעולם אינדיבידואלית (לאופייה האינדיבידואלי של הענישה, אף לאחר תיקון מספר 113 ראו: ע"פ 1903/13 עיאשה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 14.7.2013); ע"פ 2849/13 מדינת ישראל נ' טגבה (טרם פורסם, 13.8.2013); וע"פ 7552/14 אגבריה נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 23.6.2015)). בהתאם, בבואנו, להכריע בעניינו של המשיב, יש ליתן את הדעת אף לאופיו של הרישום הפלילי בעניינו, נוכח הרשתתו **בחמש עבירות של מעשה מגונה** והשלכותיו, לחלוף הזמן ואף לכך שכלל המעשים בוצעו תוך פרק זמן של מספר ימים ולא כללו את הפצת התמונות לאחרים.

25. עוד יש להתחשב בפוטנציאל השיקום בעניינו של המשיב, אשר כאמור, נטל אחריות למעשיו והביע חרטה מלאה וכנה עליהם; עברו נקי; הוא בעל משפחה נורמטיבית ותומכת; והוערך כבעל מסוכנות **נמוכה** – **בינונית** לרצידיביזם בעבירות מין. בהקשר זה, נשוב ונציין, כי המשיב השתלב בהליך טיפולי מתאים וכי הוא מפיק תועלת של ממש מהטיפול התדיר בו הוא נוטל חלק, לאורך זמן. יוטעם, כי

אף השתלשלות ההליך המשפטי בערכאה קמא, מלמדת על הנכונות לאפשר למשיב לקדם את הליך השיקום עובר למועד גזר הדין ובכלל זאת, לאפשר לו לפצות את כל נפגעות העבירה, בסכום שאינו מבוטל. חלוף הזמן, הווה אף הוא תקופת מבחן עבור המשיב, שבה עמד בהצלחה והיא אינדיקציה להפנמת הפסול שבמעשיו.

26. במצב דברים זה, הגם שיש להחמיר עם המשיב ולהורות על מאסר בפועל למשך פרק זמן משמעותי בכליאה, נוכח הנסיבות הייחודיות של המקרה והעושה, ההבדלים בין עונש מאסר בפועל בעבודה צבאית לעונש מאסר בפועל בכליאה ממשית (ראו והשוו: עניין סמל ברום שלעיל, בפסקה 30), ומשאין זו דרכה של ערכאת הערעור למצות את הדין בקבלה ערעור תביעה על קולת העונש – סברנו כי ניתן, בנסיבות העניין, להשית על המשיב עונש מאסר בפועל שירוצה בחלקו המשמעותי בדרך של כליאה, כך שתוצאת הדברים במקרה הקונקרטי תהיה קיצור תקופת המאסר הכוללת.

27. סוף דבר, מצאנו להחמיר עם המשיב ולהורות על נשיאת חודשיים (2) מתוך רכיב המאסר בפועל, בכליאה ממשית. נוכח ההחמרה באופן נשיאתו של רכיב המאסר בפועל, יועמד משכו הכולל של עונש המאסר בפועל על שלושה (3) חודשים, כך שחודש אחד מתקופה זו ירוצה בדרך של עבודה צבאית.

28. ערעור התביעה על קולת העונש מתקבל, אפוא, כמפורט לעיל. יתר רכיבי הענישה כקביעת בית הדין קמא.

29. משהחל המשיב, ביום 22.1.2017, לרצות את עונש המאסר בפועל בדרך של עבודה צבאית, אנו קובעים כי המשיב ישלים לרצות עונש זה תחילה וביום 22.2.2017, עד לשעה 10:00, יתייצב לשם ריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית, בבס"כ XXX.

ניתן והודע היום, כי בשבת התשע"ז, 16 בפברואר 2017, בפומבי ובמעמד הצדדים.

הנשיא	המשנה לנשיא	שופטת	
_____	העתק	נאמן	למקור
_____	סגן	קורל	מכני
_____	קצינת	בית	הדין
_____	_____	_____	_____

חתימת המגיה: _____

תאריך: _____